

Γιατί ο Χριστός έδιωξε με βία, όλους αυτούς που είχαν κάνει την οικία του Πατέρα του, «οίκο εμπορίου»; (αρχιμ. Ιάκωβος Κανάκης, Πρωτοσύγκελλος Ι.Μ. Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως)

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Υπάρχουν κάποια περιστατικά στην επί γης παρουσία του Χριστού, τα οποία αναφέρονται στα Ευαγγέλια, που χρίζουν ιδιαίτερης ερμηνευτικής προσέγγισης. Η χρήση του μαστιγίου από τον Χριστό, για παράδειγμα, προκειμένου να διώξει από τον ναό τους <αργυραμοιβούς> (Ιω. 2, 12-15), έχει χρησιμοποιηθεί ποικιλοτρόπως, ακόμα και ως δικαιολογία βίαιης συμπεριφοράς ανθρώπων, που δεν είναι καν κοντά στην Εκκλησία. Χρειάζεται λοιπόν γνώση των γεγονότων και του περιβάλλοντος της εποχής, για να φθάσουμε στην ορθή ερμηνεία.

Γιατί ο Χριστός λοιπόν, έδιωξε με βία, όλους αυτούς που είχαν κάνει την οικία του Πατέρα του, <οίκο εμπορίου> (Ματθ.2,16), <σπήλαιο ληστών>(Ιερ.7,11);

Ο Χριστός ήρθε στον κόσμο, Σαρκώθηκε, για να φέρει μια διαφορετική σχέση μεταξύ ανθρώπων και Θεού. Μία σχέση πού θα ελευθερώσει τον άνθρωπο εσωτερικά και θα τον οδηγήσει στην πραγματική θεοκοινωνία. Η λατρεία και η όλη συμπεριφορά του ιουδαϊκού ιερατείου είχαν απομακρύνει τους ανθρώπους από την υγιή σχέση με τον Θεό, την οποία κήρυξαν οι Προφήτες και οι Δίκαιοι της Παλαιάς Διαθήκης, και την είχαν μετατρέψει σε μία θρησκεία <μη λογικής λατρείας>, σχεδόν <μαγική>. Μιας λατρείας που κρατά δέσμιο τον άνθρωπο, που δεν τον αφήνει να <αναπνεύσει> πνευματικά. Φθάνει να πω ότι στο θησαυροφυλάκιο του Ναού (Ματθ.27,6. Μαρκ.12,41 εξ) φυλάσσονταν μεγάλα ποσά, (πολύτιμα υφάσματα, κοσμήματα, κ.α.), οι δε <υπηρέτες της Συναγωγής>, μεταξύ των άλλων, ήταν υπεύθυνοι για την μαστίγωση των καταδικασμένων από το δικαστήριο της Συναγωγής (Ματθ.10,17). Η μαστίγωση βέβαια των ανθρώπων αυτών δεν μπορούσε να υπερβεί τις <τεσσαράκοντα παρά μία>...! (Β΄Κορ.11,24. Βλ. Δευτ.25,3)

Να πούμε ακόμα ότι κατά τον Νεεμ.11, 10 - 19 ένας μεγάλος αριθμός ιερέων και λευιτών έμενε μόνιμα στα Ιεροσόλυμα. Υπολογίζεται ότι ήταν 1192 ιερείς, 284 Λευίτες και μουσικοί και 172 θυρωροί. Στα χρόνια του Χριστού, σε όλη την γη του Ισραήλ, οι ειδικοί αναφέρουν, ότι οι ιερείς ήταν 7.200 και οι Λευίτες 9.600. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι, με τις οικογένειές τους, έπρεπε να συντηρηθούν από τα έσοδα του ναού. Αυτό γινόταν με την διάθεση σε αυτούς τμημάτων ζώων των θυσιών, την <δεκάτη> (βλ. Ματθ.23,23), έκτακτες εισφορές (βλ. <κορβάν>Μαρκ.7,11), κ.α.

Μέσα σε αυτήν την θρησκευτική κατάσταση, εμφανίζεται ο Χριστός να κηρύξει. Μάλιστα, εκτός από την Συναγωγή, πορεύεται στην έρημο, στις ακροθαλασσιές, σε όρη, και ο κόσμος τον ακολουθεί παντού. <Ποτέ δεν μίλησε άνθρωπος, όπως αυτός ο άνθρωπος>, έλεγαν (Ιω.7,46). Όλος αυτός ο κόσμος που συνωστιζόταν δίπλα του, έβλεπε πλέον <το φώς αληθινό>, το Πρόσωπο που <διαζωγράφιζαν> οι Προφήτες, τον Μεσσία. Αυτός έρχεται λοιπόν να καταργήσει αρκετούς νόμους λατρείας, αλλά και να συμπληρώσει τον Νόμο. Έρχεται να πει σαφώς, αλλά και με απλότητα, ότι δύο πράγματα είναι αναγκαία για την σωτηρία του ανθρώπου, η αγάπη προς τον Θεό και τον πλησίον. Αυτό απάντησε ο ίδιος, σε εκείνον που τον ρώτησε, τι πρέπει να κάνει για να σωθεί (Ματθ.19,16). Όταν λοιπόν ο Χριστός κρατά το φραγγέλιο, το κάνει γιατί η θρησκευτική ζωή δεν ήταν υγιής και δεν μπορούσε να συνεχιστεί το παράλογο. Πρόκειται για λατρεία με σημεία έντονης παθολογίας. Δεν μπορούσε να φθάσει πιο χαμηλά. Δεν έπλαθε ελεύθερους ανθρώπους, αντίθετα, τους καθιστούσε δούλους, δέσμιους στην στείρα εκτέλεση <θρησκευτικών καθηκόντων>. Τους απονέκρωνε. Έτσι, φαίνεται καθαρά, πόσο σημαντική είναι η παρουσία Του επί της γης. Γι' αυτό αναφωνούν με ενθουσιασμό οι μαθητές <ευρήκαμεν τον Μεσσία>(Ιω.1,42). Ήταν διακαής πόθος όλων αυτή η ελευθερία. Το ξεκαθάρισε ο Χριστός ότι παίρνει απόσταση από το <σαθρό> αυτό πλαίσιο, με τα<ουαί> προς τους Γραμματείς και Φαρισαίους (Ματθ.23,13- 30), προς όλο το θρησκευτικό κατεστημένο, που φόρτωναν στους ανθρώπους <φορτία δυσβάστακτα> (Λκ.11,46). Είχε φθάσει η ώρα που ο ίδιος θα έπαιρνε επάνω του το βάρος όλων, μέσω της δικής τους εκούσιας θυσίας.

Η νέα προοπτική της πραγματικής πίστης πλέον και λατρείας, που έφερε ο Χριστός, ξεσήκωσε πλήθος αντιδράσεων. Οι θρησκευτικοί ταγοί της εποχής ζητούν αιτίες και αφορμές για να τον παγιδεύσουν και τελικά να τον θανατώσουν. Όμως δεν γνώριζαν ότι ο δικός του θάνατος, και στην συνέχεια η Ανάστασή Του, θα είχε ήδη προσφέρει ανακούφιση, προοπτική, ελπίδα, σε όλη την οικουμένη, σε όλους τους ανθρώπους όλων των εποχών, όσων ήθελαν και θέλουν να Τον πιστέψουν και να Τον ακολουθήσουν.

Είτε κάποιος τον πιστεύει, είτε όχι, η ιστορία του κόσμου έχει ήδη καίρια τομή, πού ορίζεται από το <προ> και <μετά Χριστόν>. Οι άνθρωποι <φεύγουν> και θα <φεύγουν>, ενώ Εκείνος και η οικογένειά Του, η Εκκλησία, θα μείνουν στον αιώνα.